

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/2/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212235629
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1212235629.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Jany Richterovej v právnej veci žalobcu: W.. K. Y., L.. XX.XX.XXXX, J. D. XXX/XX, J., v zast.: ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA ONDRUŠEK & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária so sídlom: Kocel'ova 25, Bratislava, proti žalovanej: C.. D. C., L.. XX.XX.XXXX, J. G. XXXXX/XXL, J., v zast.: Mgr. Slavomír Trnkócy, advokát so sídlom: Záhradnícka 71, Bratislava, o zaplatenie 80.000,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu voči rozsudku Okresného súdu Bratislava II, zo dňa 21.11.2019, č.k. 8C/170/2015-288, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

Žalovanej sa p r i z n á v a náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu žalobcu zamietol. Žalovanej voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.
2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil podľa § 657, § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 80 ods. 1, 2, § 150 CSP a vecne tým, že žalobou doručenou súdu dňa 31.12.2012 sa žalobca domáha voči žalovanej zaplatenia sumy 80.000,- eur s príslušenstvom ako aj náhrady trov konania, titulom porušenia povinností vyplývajúcich zo zmluvy o pôžičke.
3. Súd na základe vykonaného dokazovania, oboznámením sa s dôkaznými prostriedkami, ako aj ostatnými listinami, tvoriacich obsah spisu dospel k nasledovným skutkovým zisteniam.
4. Z potvrdenia o uskutočnení prevodu - duplikát zo dňa 10.05.2012, ktoré bolo vystavené spoločnosťou BRE Bank SA, pobočka zahraničnej banky mBank v Slovenskej republike vyplýva, že dňa 11.02.2009 žalobca previedol z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX sumu 80.000,- eur, pričom ako príjemca bola označená žalovaná. Ako dôvod operácie bola uvedená pôžička.
5. Výzvou zo dňa 07.01.2013, ktorá bola adresovaná žalovanej, žalobca vyzval žalovanú na splatenie pôžičky vo výške 80.000,- eur ako aj na zaplatenie úrokov z omeškania.
6. Z výpisu z listu vlastníctva Č... XXXX, okres Bratislava II, obec: BA m.č. PODUNAJSKÉ BISKUPICE, k.ú. G. J. zo dňa 03.12.2012, ktorý súdu predložil žalobca, súd zistil, že k uvedenému dňu bola žalovaná výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti, rodinného domu so súp. č. XXXX. K predmetnej nehnuteľnosti bolo zapísané záložné právo v prospech VÚB, a.s.

7. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 23.11.2013 uzatvorenej medzi W.. K. Y. ako postupcom a I. T. ako postupníkom, pán T. nadobudol pohľadávku vo výške 80.000,- eur s príslušenstvom voči dlžníkovi W.. D. C.. Vyššie uvedená suma predstavovala pôžičku (istinu), ktorú postupca ako veriteľ poskytol dlžníkovi prevodom na účet dlžníka dňa 11.02.2009 na základe ústnej zmluvy.

8. Na pojednávaní konanom dňa 28.06.2018, právny zástupca žalobcu k obrane žalovanej, konkrétne k odôvodneniu prijatia plnenia vo výške 80.000,- eur uviedol, že tvrdenie, že malo ísť o plnenie vyplývajúce z nesprávnych rozhodnutí žalobcu, prípadne spôsobenej škody v rámci jeho zamestnania, postráda logiku v tom, že bolo toto plnenie prevedené na účet fyzickej osoby a nie samotnej obchodnej spoločnosti. Žalobca uviedol, že to, že išlo o pôžičku, preukazuje aj poznámka, resp. dôvod prevodu uvedený na bankovom prevode.

9. Právny zástupca žalovanej k skutkovým okolnostiam prevedenej sumy uviedol, že žalobca bol zamestnancom obchodnej spoločnosti, ktorá bola pod personálnym a majetkovým vedením vtedajšieho partnera žalovanej, dnes manžela, a urobil úkony, ktoré zaväzovali spoločnosť bez vedomia jej vedenia v tom, že preberal zálohy za sprostredkovanie úverov, ktoré sa nakoniec neuskutočnili. Keďže tieto prostriedky na účet spoločnosti neboli prevedené a to ani dodatočne, zo strany žalobcu boli uhrádzané z majetku spoločnosti, vznikol záväzok žalobcu voči obchodnej spoločnosti. Medzi žalobcom a partnerom žalovanej došlo k dohode o vrátení týchto prostriedkov a keďže nedošlo k jej naplneniu, partner žalovanej vyzval žalobcu na plnenie s tým, že peniaze potrebuje na poskytnutie prostriedkov pre svoju partnerku za účelom kúpy nehnuteľnosti. Žalobca reagoval tak, že si vzal hypotekárny úver a získané prostriedky previedol na účet žalovanej. Výška tohto prevodu nedosahovala výšku dohodnutého záväzku, ale nakoľko partner žalovanej chcel mať od žalobcu pokoj, zvyšok záväzku neurgoval. Údaj uvedený na prevodnom príkaze je jednostranným úkonom, z ktorého nie je možné vyvodit' titul plnenia. Žalobca okrem svojho tvrdenia nepriniesol žiadny dôkazný prostriedok, neuniesol preto dôkazné bremeno, vrátane údajnej splatnosti poskytnutého plnenia.

10. Na pojednávaní dňa 06.11.2018 žalobca uviedol, že žalovaná mala vrátiť pôžičku do konca roka 2009. Žalovanú spoznal asi 2-3 roky pred pôžičkou a to z firmy, kde robil jej partner aj ona. O pôžičke sa so žalovanou dohodol v priestoroch firmy Fim Finance v Petržalke. V roku 2008 čerpal americkú hypotéku, kedy z mBank dostal hotovosť 150.000,- eur, časť použil na kúpu pozemku a predmetnú sumu požičal žalovanej. K obrane žalovanej uviedol, že s jej vtedajším partnerom nemal žiadnu dohodu o povinnosti plnenia voči nemu.

11. Na pojednávaní dňa 25.04.2019 žalovaná uviedla, že o podmienkach predmetnej transakcie, okrem toho, že sa udiala, nevie nič. Je pravdou, že žalobca s jej manželom spoločne podnikali, toto podnikanie nešlo podľa manželových predstáv. Došlo k ukončeniu ich spolupráce, ale nepozná žiadne podmienky tohto ukončenia, vrátane prípadných dohôd o nejakých vzájomných nárokoch, nezaujímala sa o to a nechcela byť do hĺbky informovaná. Doslova jej vtedajší partner povedal, aby sa nestarala o to, akým spôsobom sa medzi sebou vysporiadajú. V rozhodnom čase kupovala nehnuteľnosť, na ktorú by vtedajší partner už nedostal hypotéku, vzhľadom na vek 50+, preto si hypotéku vzala sama. Súčasťou jej podmienok bolo zloženie akontácie a preto prišli prostriedky od žalobcu na jej účet a boli použité ako akontácia. V jej dokladoch o predmetnom prevode sa poznámka o pôžičke nenachádza. Nikdy žalobca ju ani manžela osobne ani písomne nekontaktoval ohľadom vrátenia peňazí. Prostriedky od žalobcu boli banke deklarované ako zaplatenie časti kúpnej ceny, teda ako jej prostriedky. Je pravdou, že sa pred prevodom vo firme stretávali všetci traja, trvala však na tom, že žalobcu o žiadnu pôžičku nepožiadala a vzhľadom na výšku sumy a údajnú dobu splatnosti by to v jej vtedajšej finančnej situácii bola sebevražda. Žalobca ju nikdy ohľadom vrátenia týchto peňazí nekontaktoval ani nebola požadovaná o vypracovanie zmluvy o pôžičke. Transakcia bola výsledkom dohody medzi žalobcom a jej manželom a po tejto linke by mal žalobca túto vec ďalej riešiť, nakoľko vylučuje akúkoľvek svoju zodpovednosť.

12. Právny zástupca žalovanej uviedol, že z ich zabezpečených listinných dôkazov vyplýva, že predmetný prevod nebol označený ako pôžička a pokiaľ tak vyplýva z listinného dôkazu predloženého žalobou, jedná sa o kópiu, pri ktorej predpokladá manipuláciu. Navyše žalobca, ako finančne gramotná osoba, by neuviedol konštantný symbol zodpovedajúci platbe za tovar, ale použil by príslušný kód pôžičky. Jediný pokus o údajný kontakt za účelom vrátenia pôžičky je datovaný až 2 týždne po podaní žaloby a prevzatí právneho zastúpenia a navyše žalovaná nikdy nepotvrdila jeho doručenie.

13. Právny zástupca žalobcu odôvodňujúc návrh na výsluch svedka, predložil súdu a protistrane zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorá bola uzavretá medzi žalobcom a pánom T.. Peniaze, ktoré žalobca dlhoval pánovi T.É. boli medzičasom vrátené, takže účastníci zmluvy o postúpení sa dohodli o tom, že ju stornujú.

14. Súd vykonal výsluch svedka I. T. na pojednávaní konanom dňa 15.10.2019, ktorý uviedol, že žalobcu pozná, ich vzťah by mohol nazvať priateľským. So žalovanou sa spoznal v rámci návštev firmy, kde spolu pracovali. Takisto spoznal aj žalovanej súčasného manžela. Potvrdil vedomosť o predmetnej pôžičke, x krát sa o tom rozprávali. Žalovaná so svojim vtedajším partnerom potrebovali prostriedky na kúpu domu. Žalobca v tom čase disponoval voľnou sumou, preto im peniaze mohol poskytnúť, čo sa aj stalo. Rovnako potvrdil vedomosť o dohodnutej splatnosti pôžičky do konca r. 2009, pričom pán C. sa vyjadroval, že pôžičku vrátia do mesiaca, do dvoch, čo sa však nestalo a sám preto žalobcovi niekedy v apríli alebo v máji požičal 20.000,- eur. Svedok si telefonicky overoval záruku vrátenia pôžičky u pána C., ten potvrdil vrátenie do konca roka 2009. K vráteniu však nedošlo, žalobca prostriedky nemal, preto ako zabezpečenie svojej pohľadávky uzavreli zmluvu o postúpení pohľadávky dňa 23.11.2013. K vráteniu pôžičky zo strany žalobcu napokon došlo, preto aj zrušili zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorú považoval za zábezpeku.

15. Súd sa oboznámil aj so záverečnými vyjadreniami strán sporu. Žalobca v záverečnom vyjadrení skonštatoval, že žalobca preukázal, že peňažné prostriedky previedol na účet žalovanej ako pôžičku pre žalovanú. Uviedol, že dôkazom je výsluch a vyjadrenie žalobcu, dôvod operácie uvedený žalobcom pri zadávaní prevodného príkazu, výsluch svedka T., list vlastníctva č. XXXX, k.ú. G. J. a iné.

16. Žalovaná v záverečnej reči uviedla, že žalobca na pojednávaní dňa 25.04.2019 predložil súdu zmluvu o postúpení pohľadávky medzi žalobcom a pánom T. zo dňa 23.11.2013. Žalobca žiadnym spôsobom súdu nepreukázal právnu skutočnosť, na základe ktorej by mala žalovaná plniť žalobcovi dlh, keď na základe zmluvy o postúpení pohľadávky je veriteľom niekto iný. Vzhľadom na to, že žalovaná strana nepredložila žiadny dôkaz o spätnom prevode predmetnej pohľadávky na žalobcu alebo o inom nadobudnutí postavenia žalobcu ako veriteľa, žalovaná vznáša námietku nesprávnej aktívnej legitímácie. Žalovaná ďalej uviedla, že žalobcovi sa v celom konaní nepodarilo preukázať, že by nejaká zmluva o pôžičke medzi ním a žalovanou niekedy vznikla. Žalovaná nespochybňuje skutočnosť, že jej žalobca na účet poslal sumu 80.000,- eur ale spochybňuje právny dôvod, ktorý uviedol žalobca. Žalobca sa pokúsil tvrdiť, že žalovanej zaslal pred podaním žaloby na súd výzvu na vrátenie požičanej sumy, čo sa pokúsil preukázať listom zo dňa 07.01.2013, pričom sa žiadnym spôsobom nepokúsil preukázať, že by bol tento list žalovanej niekedy doručený, a ani to, že by ho niekedy vôbec zaslal.

17. Súd ako prvé v konaní posudzoval vecnú legitímáciu. Žalovaná v konaní vzniesla námietku nesprávnej aktívnej vecnej legitímácie avšak skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania a jednou z podstatných otázok, ktoré si súd musí vyriešiť. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán konania nenamietala. Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Vecnú legitímáciu má teda len tá zo strán, ktorej svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti (pasívna vecná legitímácia). Postúpenie pohľadávky podľa § 524 a nasl. Obč. zák. zakladá nový záväzok medzi postupníkom a postupcom, obsahom ktorého je prechod pohľadávky z postupcu na postupníka. K platnému postúpeniu pohľadávky v zásade nie je potrebný súhlas dlžníka (§ 524 ods. 1 Obč. zák.), avšak nevyhnutným predpokladom postúpenia pohľadávky vždy je, že musí ísť o pohľadávku určitú, identifikovateľnú a existujúcu. Súd konštatuje, že predmetom konania v súdnej veci bol nárok žalobcu na zaplatenie 80.000,- eur, titulom porušenia povinností vyplývajúcich zo zmluvy o pôžičke. Vzhľadom na postúpenie pohľadávky, ktorá bola predmetom konania, platnosť ktorého postúpenia žiadna zo strán nenamietala, stratil žalobca tzv. aktívnu vecnú legitímáciu v spore resp. stratil i procesné právo tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. V konaní síce svedok, pán T. uviedol, že zo strany žalobcu napokon došlo k vráteniu pôžičky a preto aj zrušili zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorú považoval za zábezpeku. Žalobca však v konaní nijakým spôsobom nepreukázal, že by došlo k spätnému prevodu predmetnej pohľadávky ani nepreukázal, že by mu svedčilo postavenie veriteľa pohľadávky zo zmluvy o pôžičke. Nestačí iba samotné konštatovanie, že došlo k zrušeniu zmluvy o

postúpení pohľadávky, ale toto tvrdenie treba aj preukázať. Ustanovenie § 524 Obč. zák. predpisuje zmluve o postúpení pohľadávky písomnú formu. Podľa ustanovenia § 40 ods. 2 Obč. zák. potom platí, že písomne uzavretá dohoda sa môže zmeniť alebo zrušiť iba písomne. Keďže ku procesnej zmene subjektu v zmysle § 80 Civilného sporového poriadku na strane žalobcu nedošlo, súd v súlade so zásadou, že pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia (§ 217 ods. 1 Civilného sporového poriadku), pre nedostatok tzv. aktívnej vecnej legitímácie v spore na strane existujúceho žalobcu, žalobu zamietol.

18. Zároveň je potrebné uviesť, nad rámec skutočností uvedených v ods. 26 tohto rozhodnutia, že v sporovom konaní sa uplatňuje zásada kontradiktórnosti. Strana konania má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana konania, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana konania nespĺní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci či už z dôvodu nečinnosti strany konania, ktorá nespĺnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec. Otázkou splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci.

19. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Tak napríklad v konaní o zaplatenie dlhu z určitej zmluvy má žalobca (veriteľ) povinnosť bremeno tvrdenia v tom, že so žalovanou (dlžníkom) uzavrel zmluvu, že na jej základe poskytol žalovanej určité plnenie a že žalovaná za toto plnenie neposkytla riadne a včas dohodnutú náhradu (odplatu). Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti; žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať uzavretie zmluvy a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Žalovaný (dlžník) nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí tvrdiť, že za poskytnuté plnenie zaplatil a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu. (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22. 9. 2010, sp. zn. 3 M Cdo 6/2010)

20. K zmluve o pôžičke v zmysle ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka nedochádza len na základe dohody strán (účastníkov zmluvy) účinným prijatím návrhu na uzavretie zmluvy o pôžičke, ale až skutočným odovzdaním predmetu pôžičky dlžníkovi. Veriteľ, ktorý sa žalobou na súde domáha od dlžníka, aby mu vrátil požičané peniaze, musí v zmysle § 657 OZ splniť dôkaznú povinnosť, teda musí uniesť dôkazné bremeno nielen o tom, že s dlžníkom v určitom čase uzavrel zmluvu o pôžičke peňazí, ktoré mu mali byť v dohodnutej dobe dlžníkom vrátené, ale aj o tom, že tieto peniaze dlžníkovi skutočne požičal (prenechal mu ich, odovzdal mu ich) a to či už v hotovosti alebo formou bezhotovostného platobného styku. K podobnej argumentácii, vychádzajúcej z rovnakej právnej úpravy, dospel aj Najvyšší súd Českej republiky vo veci sp. zn. 33 Cdo 3878/2008-138, keď judikoval, že ak k pôžičke dochádza na základe zmluvy, podľa ktorej veriteľ poskytne (prenechá), peniaze dlžníkovi, ktorý sa ich zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby, potom v spore o vrátenie požičanej sumy má žalobca bremeno tvrdenia, že so žalovaným dlžníkom uzavrel zmluvu o pôžičke, že mu poskytol finančné prostriedky a že žalovaný dlh riadne a včas nezaplatil. Dôkazné bremeno ohľadne tvrdenia, že bola uzavretá zmluva o pôžičke a že podľa nej bolo dlžníkovi plnené, spočíva na veriteľovi. Ak sú tieto skutočnosti preukázané, potom veriteľ uniesol dôkazné bremeno.

21. Súd má z vykonaného dokazovania, po posúdení skutkovej stránky veci a právnom posúdení veci za preukázané, že žaloba je nedôvodná. V konaní nebolo sporným, že žalobca zaslal na účet žalovanej

finančné prostriedky v hodnote 80.000,- eur. V konaní však bolo sporné, či finančné prostriedky boli žalovanej zaslané titulom zmluvy o pôžičke. Súd má za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno. Žalobca v konaní uplatnil právo na vrátenie pôžičky poskytnutej na základe ústnej zmluvy. Svoj nárok okrem iného odôvodňuje aj z potvrdenia o uskutočnení prevodu - duplikát zo dňa 10.05.2012, ktoré bolo vystavené spoločnosťou BRE Bank SA, pobočka zahraničnej banky mBank v Slovenskej republike, na ktorom bol ako dôvod operácie uvedená pôžička. Súd má z bankového potvrdenia, ktoré bolo vystavené VÚB bankou, a.s. za preukázané, že žalovanej sa pri prijatí predmetnej platby žiadny takýto údaj nezobrazil a navyše samotný žalobca pri platobnej operácii uviedol konštantný symbol 0008 čo je označenie platby za tovar. Okrem toho prevodný príkaz je jednostranný právny úkon, na ktorého obsah žalovaná nemala žiadny vplyv a preto z neho nie je možné preukázať existenciu akejkoľvek zmluvy medzi stranami konania. Základom každej zmluvy je zhoda vôle minimálne dvoch strán. Súd mal ďalej z vykonaného dokazovania za to, že tvrdenia žalobcu nie sú dôveryhodné vzhľadom ku skutočnosti, že medzi stranami konania nebol žiadny bližší vzťah a aj napriek tomu mala byť zmluva o pôžičke na objektívne vysokú sumu 80.000,- eur uzatvorená len ústne. Žalobcovi sa v konaní nepodarilo preukázať, že by žalovanú pred začatím súdneho konania vyzval na úhradu pôžičky a to aj napriek tomu, že v konaní tvrdil, že lehota splatnosti pôžičky bola dohodnutá na koniec roka 2009 a žaloba na súd bola podaná až dňa 31.12.2012. Jediná výzva na zaplatenie dlhu, ktorú žalobca adresoval žalovanej je datovaná ku dňu 07.01.2013, pričom z nej nie je zrejmé, či bola doručená do sféry vplyvu žalovanej. Je nelogické, že žalobca sa nepokúsil kontaktovať žalovanú pred začatím súdneho konania, oveľa skôr, najmä s poukazom na výšku žalovanej sumy. Na druhej strane žalovaná, plniac svoju povinnosť tvrdenia k skutkovým okolnostiam prevedenej sumy uviedla, že žalobca bol zamestnancom obchodnej spoločnosti, ktorá bola pod personálnym a majetkovým vedením vtedajšieho partnera žalovanej, dnes manžela a urobil úkony, ktoré zaväzovali spoločnosť bez vedomia jej vedenia v tom, že preberal zálohy za sprostredkovanie úverov, ktoré sa nakoniec neuskutočnili. Keďže tieto prostriedky na účet spoločnosti neboli prevedené a to ani dodatočne, zo strany žalobcu boli uhrádzané z majetku spoločnosti, vznikol takto záväzok žalobcu voči obchodnej spoločnosti. Medzi žalobcom a vtedajším partnerom žalovanej došlo k dohode o vrátení týchto prostriedkov a keďže nedošlo k jej naplneniu, partner žalovanej vyzval žalobcu na plnenie s tým, že peniaze potrebuje na poskytnutie prostriedkov pre svoju partnerku za účelom kúpy nehnuteľnosti.

22. Súd má z vyššie uvedeného za účinne popreté tvrdenia žalobcu o poskytnutí pôžičky žalovanej. Zo skutkových zistení nie je možné vyvodit' jednoznačný záver o uzavretí zmluvy o pôžičke medzi sporovými stranami. Pre úspech v konaní bolo vecou žaloby umožniť vyhodnotením dokazovania záver o naplnení podstatných náležitostí zmluvy o pôžičke, čo sa v prípade existencie dohody o povinnosti vrátenia peňazí a určenia splatnosti vrátenia nepodarilo. Preto súd pre neunesenie dôkazného bremena na strane žalobcu nemohol vyhovieť návrhu žalobcu a žalobu zamietol.

23 Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd rozhodoval podľa pomeru úspechu vo veci. V prejednávanej veci má súd za to, že žalovaná mala v konaní úspech v celom rozsahu a preto jej voči neúspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Proti predmetnému rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, ktorý žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a jeho žalobe vyhovel, resp. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalobca svoje odvolanie odôvodnil tým, že sa domáhal zaplatenia sumy 80.000,00 € s prísl. (úrokom z omeškania). Argumenty, ktoré žalobca použil sú zrejme z návrhu, z prednesov na pojednávaniach a aj z rozsudku. Je zrejme a naozaj nespochybniteľné, že žalobca prevod peňažných prostriedkov vykonal vedome a s úmyslom poskytnutia pôžičky žalovanej. To bez akýchkoľvek pochybností vyplýva z potvrdenia BRE Bank SA, pobočka zahraničnej banky mBank v Slovenskej republike - duplikát zo dňa 10.05.2012 (mBank je internetová banka, čiže o vykonaní platby poskytla v papierovej verzii „duplikát“) - ako dôvod operácie bolo uvedené „pôžička“. Tvrdenia žalovanej, resp. jej právneho zástupcu a rovnako ani vyhlásenie p. W. C. zo dňa 25.10.2019 sú nepravdivé a iba ohovárajú žalobcu. Pretože žalovaná ani p. W. C. nikdy konkrétne neuviedli, aké to majú konkrétne záväzky byť, nedokáže žalobca na takúto „obranu“ žalovanej reagovať nijako konkrétnejšie, len tým, že to je nepravda, ktorú vymysleli a použili namiesto toho, aby mu žalovaná vrátila jeho pôžičku. Pozoruhodným je fakt, že žalovaná o týchto údajných záväzkoch žalobcu voči jej partnerovi/manželovi nič bližšie nevie (len to, že vraj nejaké existujú) a keď sa k nim napokon mohla vyjadriť najkompetentnejšia osoba - p. W. C. (koho firme žalobca má/mal dlhovať peniaze), čiže osoba, ktorá podľa žalovanej „vie všetko“ o tomto záväzku, tak jeho vyjadrenie bolo rovnako neurčité, hmlisté a ohovárajúce ako tvrdenia žalovanej. Bez jediného konkrétneho faktu, jediného konkrétneho dôvodu, bez

jedinej konkrétnej sumy a jediného konkrétneho dátumu. Vraj sa „dohodli“, že to nebudú riešiť inak a tie škody spôsobené spoločnosti vyriešia určitou kompenzáciou, ktorú žalobca uhradí. Kedy sa dohodli? V akej forme? Aká suma mala byť uhradená? Prečo nebola uhradená celá škoda, ak vraj bola ešte vyššia než 80.000 € ? - to všetko ostáva záhadou... Ostane to nevyjasnené, neisté a nedopovedané... a jediný aktér, ktorý o tom „vie“ (p. W. C.), nič neuviedol vo svojom vyjadrení na skoro 2 stranách a na súd pre istotu radšej ani neprišiel. Dá sa tušiť prečo. Ako by mohol žalobca potom (úplne hypoteticky) takéto tvrdenia vyvracať, ak ide napospol o klamstvá, ktoré nie sú vôbec ničím podložené ani konkretizované? Žalobca mal podľa vyjadrenia p. C. prevziať preddavky od potenciálnych klientov, ktoré im potom musela spoločnosť vracať (od ktorých konkrétne? v akej výške?). Žalobca mal bez opory v spoločenskej zmluve a bez súhlasu p. C. predat' motorové vozidlo J. Z. (kedy? za akú sumu? komu? aké EČ malo to vozidlo?) To sú úplne jednoduché a elementárne fakty, ktoré p. C. celkom úmyselne neuvádza. Ak je to jeho spoločnosť, tak tieto triviálne fakty má 100% k dispozícii, ale nespomenie ich? Prečo? Povestnou čerešničkou na torte jeho vyjadrenia - ktorými sa snažil očierniť žalobcu a vyvrátiť to, že žalobca poskytol pôžičku na účet žalovanej - je to, keď uviedol, že zo súkromných dôvodov uviedol ako platobné miesto účet žalovanej. Čo to znamená, že žalobca mal dlhovať spoločnosti, ale peniaze mal poslať žalovanej? Tunelovanie vlastnej firmy? Vo svojich „transparentných“ úkonoch pokračuje p. C. aj ďalej, keď tvrdí, že „to bolo považované za dlh voči nemu a nie voči spoločnostiam, keďže p. C. ho uhradil“. Čiže p. C. uhradil dlh žalobcu za neho? Bez vedomia žalobcu a bez súhlasu žalobcu? Keď žalobca o takom dlhu ani nevedel? Ale príbeh ešte pokračuje ďalej. Keďže už žalobca nedlhuje nič spoločnosti/spoločnostiam, ale p. C., tak aby sa celá situácia „vyjasnila“, nechá p. C. žalobcu zaplatiť taký dlh voči nemu nie na svoj účet, ale na účet žalovanej. A nezabudne dodať, že o tom vedeli iba on a žalobca a nikto tretí to teda nevie potvrdiť (teda asi ani účtovníctvo spoločnosti a ani účtovník spoločnosti... proste nikto...?) Dá sa povedať, že také niečo samozrejme môže v teoretickej a hypotetickej rovine naozaj existovať. Ale je to tak nepravdepodobné a tak neuveriteľné, že aj p. C. videl a vedel, že iba málokto by tomu mohol uveriť. A namiesto prezentovania aspoň zlomku konkrétnych faktov, podporujúcich aspoň jedno jeho tvrdenie, aby pôsobilo dôveryhodne a uveriteľne, urobil pravý opak. Neuviedol ani jeden jediný konkrétny fakt. Bol si vedomý, že by to bolo možné spätne overiť a ukázalo by sa, kto má pravdu. Žalobca opätovne tvrdí, že ide o fabulácie a žiaden taký záväzok, ktorý žalovaná a p. C. naznačujú, že by mal existovať - v skutočnosti neexistuje a ide iba o účelovú obranu oboch týchto osôb, nakoľko je zrejmé, že v prípade povinnosti žalovanej uhradiť žalobcovi žalovanú sumu, by to malo negatívny dosah na oboch, keďže sú manželmi. Rovnako sa žalovaná dostala do rozporov s vlastnými tvrdeniami, kedy na jednej strane tvrdí, že ak by jej žalobca poskytol pôžičku, mal hneď po jej poskytnutí požadovať jej vrátenie, no na druhej strane potvrdila, že peniaze použila ako vlastné zdroje pri úvere v banke a keby ich mala vrátiť ihneď späť, nebola by toho schopná. A pritom teda dáva vlastne za pravdu žalobcovi, že pôžička nebola bez dohody o splatnosti, resp. žalobca nemal byť oprávnený ju žiadať vrátiť ihneď (na druhý deň po jej poskytnutí) alebo v rýchlom čase po poskytnutí, keďže by to nebolo ani možné ani logické. Hoci teda nepriamo, ale žalovaná teda vlastne potvrdzuje to, že splatnosť pôžičky nebola „na druhý deň po poskytnutí“, ale neskôr. Treba otvorene priznať, že žalobca rovnako nemá relevantný písomný dôkaz o tom, že splatnosť bola dohodnutá do konca roku 2009, ale nepriamo o tom svedčí viacero skutočností - čas, kedy žalobca podal žalobu (čakal do poslednej chvíle) a rovnako to vlastnými slovami potvrdil aj svedok p. I. T., ktorý sa poznal aj so žalovanou aj p. C. a viac ráz sa stretli (čo nebolo nikdy rozporované, že by svedok nehovoril pravdu). Naďalej preto máme za to, že žalobca riadne vyargumentoval a aj preukázal to, že žalovanej poskytol finančné prostriedky vo výške 80.000 € dňa 11.02.2009 bezhotovostným prevodom na bankový účet žalovanej ako pôžičku, ktorá ich použila na účel, ktorý zhodne tvrdia obe sporové strany od začiatku, a že splatnosť tejto pôžičky bola do konca roku 2009. Máme za to, že žalobca preto ohľadom poskytnutia pôžičky a jej splatnosti uniesol dôkazné bremeno. Napriek tomu, že žalovaná tvrdí, že žiadnu pôžičku nežiadala a ani neobdržala a neexistuje žiadna pohľadávka žalobcu voči nej, napadla aktívnu legitimáciu žalobcu z titulu podpísania zmluvy o postúpení tejto (podľa nej teda neexistujúcej) pohľadávky v prospech p. I. T.. Týmto spôsobom žalovaná vlastne priznala, že túto zmluvu by považovala, resp. považuje za platnú, a teda by preto mala existovať aj pohľadávka, ktorej postúpenie bolo predmetom tohto postúpenia. Opäť ide o rozpornosť v jej vlastnej obrane (podobne ako pri jej výpovedi a tvrdeniach p. W. C.) a de facto 2 verzie. V nadväznosti na to súd posúdil zmluvu o postúpení za platnú, čoho následkom by ale malo potom byť podľa nás aj to, čo sme uviedli v predchádzajúcom odseku, že musí (mala by) existovať aj postupovaná pohľadávka. Neexistujúcu pohľadávku nie je možné postúpiť. Súd v nadväznosti na výsluch svedka p. I. T. posúdil zmluvu o postúpení za stále platnú, čo odôvodnil v rozsudku v bode 26. Neprihliadol pri tom prakticky vôbec na vyjadrenie svedka p. I. T., ktorý jasne uviedol, že z dôvodu vrátenia dlhu žalobcu voči nemu zmluvu zrušili. Nepochybné teda svedok p. I. T. zmluvu za platnú nepovažuje. Rovnaký záver vyplýva

aj z faktického konania svedka (je svedkom) a z faktického žalobcu, ktorý sa považuje (nielen v čase vyhlásenia rozsudku) za vlastníka pohľadávky voči žalovanej, v konaní vystupuje naďalej ako žalobca a aktívne koná. Z vyjadrenia svedka p. I. T. bolo podľa názoru žalobcu úplne jasné a zrejmé (na rozdiel o tvrdení svedka p. W. C., ktoré boli kompletne nejasné a vždy len všeobecné, aby ich nebolo možné overiť), že sa zmluvou o postúpení pohľadávky necíti byť viazaný. Že išlo medzi ním a žalobcom o zabezpečenie vrátenia pôžičky poskytnutej svedkom p. I. T. žalobcovi, keďže mu požičiaval sumu, ktorá bola pre neho vtedy veľká suma a potom, čo mu ju žalobca nevracal (lebo jemu nevrátila pôžičku žalovaná) si ju chcel zaistiť. Taktiež dávame do pozornosti, že ani žalobca ani svedok p. I. T. nikdy neoznámili žalovanej, že k postúpeniu pohľadávky došlo - dá sa z toho preto vyvodiť, že to skutočne bola len zábezpeka medzi nimi dvomi. O tom nepriamo svedčí aj to, že svedok p. I. T. nepožičal žalobcovi sumu 80.000 € ani k tomu sa približujúcu sumu, ale „iba“ 20.000 € (ergo nebol by dôvod postupovať z tohto titulu celú pohľadávku žalobcu voči žalovanej, mohli ju rozdeliť) a priamo o tom svedčí výpoveď svedka p. I. T., ktorý sám vo výpovedi uviedol, že ju považoval za zábezpeku. A hoci bolo zrejmé, čo bolo cieľom podpísania tej zmluvy, a že ani svedok p. I. T. ani žalobca sa ňou necítila viazaní, súd rozhodol, že zmluva je platná a nebola písomne ukončená, lebo taký dôkaz nebol predložený. Za dôležité považujeme uviesť, že predmetom dokazovania nikdy nebolo a dokazovanie ani nikdy nesmerovalo k preukazovaniu platnosti či neplatnosti zmluvy o pôžičke a ani k tomu, či a ako bola táto zmluva ukončená. Predmetom dokazovania nebola teda existencia či neexistencia postúpenia samotnej pohľadávky (ktorá podľa žalovanej ani neexistuje). Svedok vypovedal o celej záležitosti a spomenul medzi tým aj toto.

24. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, ktorá žiada o odmietnutie odvolania, resp. potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie. Čo sa týka odvolacieho dôvodu v zmysle § 361 ods. 1 písm. f) CSP, v zmysle ktorého súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nie je zrejmé, ktoré má žalobca na mysli. Predsa ak vo svojom žalobnom návrhu žalobca tvrdí, že so žalovanou uzatvoril pôžičku, musí uviesť, tvrdiť podstatné náležitosti v zmysle zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej v texte tiež len aj ako „OZ“), na ktorých sa so žalovanou dohodol. Okrem tvrdenia, musí toto tvrdenie pred súdom aj dokázať. Žalobca tu má okrem bremena tvrdenia aj bremeno dôkazu, ktoré žiadnym spôsobom neunesol. Kým žalobca tvrdil, že sa so žalovanou na uzatvorení zmluvy o pôžičke dohodli, ona takúto dohodu poprela a keďže žalobca ničím takúto dohodu nepreukázal, nemala ani žalovaná dôvod svoje tvrdenie dokazovať. V zmysle zásad procesných pravidiel dokazuje žalobca a tiež je potrebné si uvedomiť, že dôkaz neexistencie sa nevyžaduje, lebo taký dôkaz neexistuje. Naopak, samotný žalobca predložil súdu dôkaz, údajne podporujúci jeho tvrdenie o existencii pohľadávky voči žalovanej a to Zmluvu o postúpení pohľadávky, ale tvrdenie o tom, že táto zmluva už zanikla pred vydaním Rozsudku žiadnym spôsobom nepreukázal. Žalobca sa v konaní márne pokúsil použiť „dôkaz úporným tvrdením“, keď v konaní viackrát tvrdil, že hovorí pravdu, ale ničím ju nepreukázal (lebo pravdu nehovoril) a súd nemal v rámci procesnej obrany žalovanej prihliadať na úporné tvrdenia žalobcu bez dôkazov. Majúc potenciál marenia spravodlivosti predkladanie listín o výzve na vrátenie finančných prostriedkov niekoľko dní po podaní žaloby bez toho, aby bolo čo i len preukázané jej podanie na prepravu, keď už nie doručenie tejto listiny, navrhovanie svedka, ktorý po zákonom poučení si dovoľuje súdu uviesť, že kontaktoval manžela žalovanej v roku 2009 vo veci vrátenia predmetnej sumy žalobcovi, napriek tvrdeniam žalobcu, že nekontaktoval žalovanú a ani jej manžela vyznievajú naozaj nie len nedôveryhodné, ale aj s nepripustením si svojej trestnoprávnej zodpovednosti.

25. Ďalšie vyjadrenia súdu zaslané neboli.

26. Odvolací súd, viazaný rozsahom (§ 379 C.s.p.) a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie nie je opodstatnené.

27. Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1, 2, 3 C. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 C. s. p.).

28. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho

rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 C.s.p.

29. Pokiaľ žalobca namieta, že v konaní osvedčil zaslanie sumy 80.000 eur na účet žalovanej z dôvodu uzavretia zmluvy o pôžičke, odvolací súd sa musí stotožniť s právnym názorom súdu prvej inštancie, že uvedené žalobca v konaní nepreukázal. Na žalobcovi v konaní spočíva dôkazné bremeno preukázania tvrdeného stavu, ktorého neunesenie znamená neúspech v spore.

30. V sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Účastník má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Aby účastník mohol splniť svoju povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí najskôr splniť povinnosť tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Neunesením dôkazného bremena sa pritom rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej. Pokiaľ účastník konania nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané ním tvrdené skutočnosti /skutkové tvrdenia/, od ktorých odvíja priaznivé rozhodnutie pre seba.

Povinnosť tvrdenia pritom možno považovať za základný pilier sporového konania. Z okruhu tvrdených skutočností žalobca totiž vyvodzuje svoj nárok, ktorý mu má byť súdom priznaný. Tvrdením skutočností žalobca určuje predmet dokazovania, ktorého pravdivosť súd z dôkazov označených žalobcom zisťuje. Žalovaný tvrdením skutočností určuje obsah a medze svojej procesnej obrany. Sudca by mal konanie iba usmerňovať tým, že by skúmal relevantnosť žalobcom tvrdených skutočností k nároku, sformulovanému v petite žaloby, relevantnosť tvrdenej procesnej obrany k petitu žaloby, relevantnosť označených dôkazov k tvrdeným skutočnostiam a zhodnotil, či sa označenými dôkazmi tvrdené skutočnosti preukázali.

31. Pokiaľ žalobca chcel preukázať súdu ním tvrdené ústne uzavretie zmluvy o pôžičke, toto tvrdenie mal aj povinnosť dokázať, pričom zo žiadneho dôkazu produkovaného v tomto konaní uvedené nevyplýva. Ako už aj súd prvej inštancie poukazuje vo svojom rozhodnutí, z potvrdenia o uskutočnení prevodu zo dňa 10.05.2012 vystavené spoločnosťou BRE Bank SA pobočka zahraničnej banky mBank v Slovenskej republike, je ako dôvod bankovej operácie síce označený „pôžička“, avšak z prijatia platby žalovanou jej žiaden takýto dôvod uvedený nie je a naopak ako konštattný symbol prevodu transakcie je uvedený symbol 008 (teda symbol označujúci platbu za tovar). Nie je preto možné brať na žalobcom poukazovaný dôkaz ohľad ako na dôkaz preukazujúci vedomosť žalovanej o pôžičke.

32. Ďalšou skutočnosťou v konaní je, že ani prípadné preukázanie uzavretia zmluvy o pôžičke so žalovanou by neznamenalo úspech žalobcu v konaní, nakoľko žalobca nepreukázal, že by si v uzavretej zmluve o pôžičke dohodli so žalovanou čas splatnosti pôžičky na koniec roka 2009. V tomto ohľade odvolací súd poukazuje na to, že žalobca žalovanú ani jeden raz od konca roku 2009 do začiatku tohto konania (31.12.2012) nevyzval na zaplatenie dlžnej čiastky. Jedinú výzvu na zaplatenie žalovanej čiastky na ktorú žalobca v celom priebehu konania upozorňuje je až výzva zo 07.01.2013, pričom žalobca nepreukázal ani len jej doručenie žalovanej. Ako je možné vidieť, uvedená výzva bola z neznámych príčin doručovaná žalovanej až po 3 rokoch od žalobcom tvrdenej lehote splatnosti dlhu (koniec roka 2009).

Tomu, že medzi stranami sporu nebola uzavretá zmluva o pôžičke nasvedčuje aj to tvrdenie žalobcu, že uvedenú sumu 80.000 eur požičal žalovanej bezúročne, pričom ako dôvod poskytnutia pôžičky žalobca uvádza nadbytok finančných prostriedkov, ktoré získal prostredníctvom hypotekárneho úveru vo výške 150.000 eur od mBanky. Odvolaciemu súdu sa teda javí ako viac než nepravdepodobné, že žalobca by žalovanej poskytol vyššiu sumu peňazí 80.000 eur bezúročne, pričom tieto peniaze sám získal ako formu hypotekárneho úveru, za ktorý logicky musel splácať aj úroky.

33. Pokiaľ žalobca uvádza, že zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 23.11.2013 uzavretá medzi žalobcom ako postupcom a I. T. ako postupníkom, ktorej predmetom bolo postúpenie práve pohľadávky 80.000 eur žalovaných v tomto konaní na pána T. bola postúpená naspäť, odvolací súd uvádza, že žalobca opätovne neunesol dôkazné bremeno. V konaní žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by túto pohľadávku pán T. postúpil naspäť na žalobcu, žiadna ďalšiu zmluvu o postúpení pohľadávky

okrem tej na č.l. 182 v konaní nebola ako dôkaz predložená. Z obsahu súdneho spisu stále vyplýva to, že uvedená pohľadávka bola postúpená na Jána Kremnického.

34. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

35. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. V odvolacom konaní súd vzhľadom na to, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie úspešnej žalovanej priznáva náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%,. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

36. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p., § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou

a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).